

**ГРОМАДСЬКА
РАДА
ДОБРОЧЕСНОСТІ**

**Затверджено Громадською радою
добročесності 11.02.2026**

**Кандидат на посаду судді
апеляційного суду:
Біоносенко Володимир Вікторович**

(суддя Миколаївського окружного
адміністративного суду)

ВИСНОВОК

**про невідповідність кандидата на посаду судді критеріям добročесності та
професійної етики**

Проаналізувавши інформацію про кандидата на посаду судді **Біоносенка Володимира Вікторовича** (далі – Кандидат), Громадська рада добročесності виявила дані, які дають підстави для висновку про невідповідність Кандидата критеріям добročесності та професійної етики.

1. Кандидат не відповідає критеріям добročесності та професійної етики за показником **сумлінність** (п. 6, 7 п. 19 Єдиних показників для оцінки добročесності та професійної етики судді (кандидата на посаду судді), затверджених рішенням ВРП 17.12.2024 № 3659/0/15-24).

Кандидат не наводив обґрунтування та належні мотиви щодо підготовлених документів на підставі принципу верховенства права, релевантного законодавства та встановлених фактів, під час здійснення професійної діяльності допускав свавілля під час ухвалення рішень.

(п. 3.6., 3.9. п. 3, п. 6.1., 6.8. п. 6 Індикаторів визначення невідповідності суддів (кандидатів на посаду судді) критеріям добročесності та професійної етики, ред. 16.12.2020; індикатор 9 Переліку індикаторів ВККС і ГРД, які вказують на недобročесність, затвердженого 09.11.2023).

Суддя свавільно встановлював обмеження у реалізації права на мирні зібрання, що нівелювало реалізацію свободи мирних зібрань.

Кандидат 28.10.2012 виніс [постанову](#) у справі № 2а-5516/12/1470, якою встановив обмеження права на мирні зібрання шляхом заборони . та іншим особам, проведення мітингу «За чесні вибори» 28.10.12 з 20.00 год. до встановлення результатів вибору біля будинку №10 по вул. Грушевського м. Первомайськ Миколаївської області.

Кандидат у зазначеній постанові необхідність обмеження права на мирні зібрання шляхом заборони проведення мітингу обґрунтував таким чином:

«28.10.12 виконком Первомайської міської ради звернувся до адміністративного суду з позовом про обмеження права на мирні зібрання шляхом заборони . та іншим особам, проводити мітинг «За чесні вибори» за адресою м. Миколаїв, вул. Первомайськ, вул. Грушевського, 10 з 28.10.12 з 20.00 год.

Свої позовні вимоги, виконком обґрунтував тим, що проведення зазначеного мітингу ставить небезпеку для руху автомобільного транспорту, заважає нормальної роботі виборчої комісії, яка розташована безпосередньо перед місцем мітингу, що планується, а також буде порушувати громадський порядок, оскільки проведення мітингу призначено організаторами на нічний час.

...

Суд дійшов висновку про те, що відповідачем була порушена процедура подання заявки на проведення мітингу, оскільки повідомлення виконкому Первомайської міської ради у день проведення мітингу, не можливо вважати завчасним та не дає можливості органам влади вжити заходів щодо забезпечення безпеки та громадського порядку під час проведення цього заходу.

Судом встановлено, що будинок за адресою вул. Грушевського, 10 розташований на напроти будинку Первомайський міський ради за адресою вул. Грушевського, 3.

Тобто, відповідач 28.10.12 надіслав до виконкому Первомайської міської ради повідомлення про проведення того самого мирного зібрання, у той самий час та на тому саме місці, щодо якого 27.10.12 Миколаївським окружним адміністративним судом вже прийнято рішення про його обмеження.

Зміна номерів будинків у заявці на проведення мітингу з вул. Грушевського, 3 на Грушевського, 10, на думку суду не змінює фактично місце проведення мирного зібрання, питання про заборону, якого вже було вирішено судом, ще 27.10.12, а є лише вивертом, за допомогою якого відповідач намагається уникнути від виконання цього судового рішення.

...

На підставі викладеного, враховуючи по-перше, не завчасне повідомлення організатором мирного зібрання органів влади та місцевого самоврядування, а по-друге, що проведення цього мітингу вже заборонено постановою Миколаївського окружного адміністративного суду від 27.10.12, яка підлягає негайному виконанню, суд дійшов висновку, про необхідність задоволення позову».

З урахування зазначеного вбачається, що обґрунтовуючи прийняте рішення, Кандидат послався на несвоєчасність повідомлення про проведення масового заходу, що, на переконання суду, унеможливило належну підготовку органів влади до забезпечення громадського порядку та безпеки, а також на наявність попереднього судового рішення про заборону проведення відповідного заходу. Крім того, суд вказав на потенційну загрозу порушення прав та законних інтересів інших осіб, можливе ускладнення руху транспорту та перешкоджання роботі виборчих органів.

Разом із тим, на переконання Громадської ради добросовісності, у мотивувальній частині постанови відсутній детальний аналіз реальності та безпосередності зазначених загроз, а також оцінка можливості застосування менш обмежувальних заходів, спрямованих на

забезпечення громадського порядку без повної заборони мирного зібрання. Кандидатом не наведено аргументів щодо необхідності саме такого ступеня втручання у реалізацію конституційного права, з урахуванням принципу пропорційності та стандартів, сформульованих у практиці Європейського суду з прав людини.

За таких обставин ухвалене рішення викликає питання щодо повноти та достатності мотивування судового втручання у право на мирні зібрання, що, на переконання Громадської ради доброчесності, потребує додаткової оцінки в контексті дотримання суддею принципів верховенства права та обґрунтованості судових рішень.

Кандидат 21.03.2012 виніс [постанову](#) у справі № 2а-1731/12/1470, якою обмежив та інших осіб в реалізації права громадян на організацію і проведення мітингів, зборів, походів, демонстрацій шляхом заборони проведення безстрокової акції протесту зі встановленням наметів біля приміщення прокуратури Миколаївської області, що розташована по вул. Спаська, 28 м. Миколаїв.

Кандидат у зазначеній постанові необхідність обмеження прав громадян на організацію і проведення мітингів, зборів, походів, демонстрацій шляхом заборони проведення безстрокової акції протесту обґрунтував таким чином:

«...19.03.12 ОСОБА_1, ОСОБА_4 та ОСОБА_5 подали до Миколаївської міської ради заяву про проведення з 19.03.12 безстрокової акції протесту «Стоп насиллю» біля будівлі Центрального РВ ММУ УМВС України в Миколаївській області за адресою м. Миколаїв, вул. Декабристів, 5, кількість учасників 5000 осіб (арк.спр.6).

Разом з тим, фактично з 19.03.12 організатори зазначеної акції розбили намети перед адміністративною будівлею прокуратури Миколаївської області за адресою вул. Спаська, 28 м. Миколаїв (арк.спр.15-19).

20.03.12 організатор мирного зібрання . повідомив Миколаївську міську раду заявою про те, що з 19.03.12 акція «Стоп насиллю» проводиться біля приміщення прокуратури Миколаївської області (арк.спр.7).

21.03.12 організатор мирного зібрання ОСОБА_1 повідомив Миколаївську міську раду заявою про те, що з 21.03.12 акція «Стоп насиллю» проводиться біля приміщення прокуратури Миколаївської області з встановленням наметів (арк.спр.8).

...

Суд дійшов висновку про те, що відповідачем була порушена процедура подання заявки на проведення мітингу, оскільки заявки подавалися вже після початку проведення акції та встановлення наметів. Такі дії позбавляли органи місцевого самоврядування та правопорядку своєчасно визначитися щодо безперешкодного проведення громадянами зборів, мітингів, походів і демонстрацій, забезпечення громадського порядку, прав і свобод інших людей.

Про це свідчить лист першого заступника міського голови від 19.03.12 на адресу відповідача про те, що виконкомом Миколаївської міської ради звернувся до Миколаївського міського управління УМВС про забезпечення громадського порядку під час проведення акції «Стоп насилля» біля приміщення Центрального РВ (арк.спр.13). Хоча насправді в той час акція вже проводилася у іншому місці біля приміщення прокуратури Миколаївської області, про що своєчасно не повідомлялось органам внутрішніх справ.

Окрім цього, місце проведення заходу, а саме відсутність площі, майданчику, вимушено призводить до розміщення учасників акції на проїзній частині вулиці Спаській, що підтверджується наданими позивачем фотоматеріалами (арк.спр.15-19). А враховуючи велику кількість транспорту (у тому числі і вантажного), якій рухається по вул. Спаській, це створює реальну загрозу здоров'ю населення, правам і свободам інших людей.

За таких обставин позовні вимоги обґрунтовані та підлягають задоволенню».

З урахування зазначеного вбачається, що обґрунтовуючи прийняте рішення, Кандидат послався на твердження позивача про несвоєчасне подання повідомлення організатором про проведення мирного зібрання та невідповідність місця проведення заходу вимогам безпеки, у зв'язку з чим, на думку суду, органи місцевого самоврядування і правоохоронні органи були позбавлені можливості належно забезпечити громадський порядок, права й свободи інших осіб. Суд також вказав, що розміщення учасників акції без відповідної площі змушувало їх перебувати на проїжджій частині вулиці, що створює реальну загрозу здоров'ю та безпеці населення.

Разом із тим у мотивувальній частині постанови не наведено постатейного аналізу альтернативних заходів, менш обмежувальних для реалізації конституційного права на мирні зібрання, які б одночасно забезпечили громадський порядок і безпеку. Суд обмежився викладенням загальних положень про необхідність завчасного повідомлення про проведення заходу та оцінюванням ризиків без належного розгляду фактичних обставин, зокрема масштабу акції, кількості учасників і конкретних заходів безпеки, що могли бути застосовані.

За таких обставин ухвалене рішення викликає питання щодо повноти та обґрунтованості мотивування, а також відповідності принципу пропорційності, закріпленому як у національному законодавстві, так і в практиці Європейського суду з прав людини, згідно з якою будь-які обмеження права на мирні зібрання повинні бути необхідними та пропорційними до досягнення законної мети.

З приводу винесення цих постанов Кандидат у своїх письмових поясненнях у межах права на відповідь зазначив:

«... Звертаю увагу, що рішення у справі №2а-1731/12/1470 обґрунтовано тим, що організаторами мирного зібрання було порушено умову завчасності повідомлення про його проведення, яка передбачена ст.39 Конституції України. У справі №2а-5516/12/1470 рішення обґрунтовано тим, що обмеження щодо цього мирного заходу вже обмежено іншим рішенням суду від 27.10.12 у справі №2а-5515/12/1470, виконання якого відповідачі намагалися уникнути. <https://reyestr.court.gov.ua/Review/26850288>.

Обґрунтованість рішень у цій категорії справ завжди є проблемним питанням, оскільки вимагає від суду не оцінку подій, що вже відбулися, а передбачає прогнозування судом загроз. Завчасне сповіщення про проведення мирного зібрання, насамперед, слугує гарантією реалізації цього права громадян, оскільки відповідні органи мають здійснити ряд підготовчих заходів, зокрема, щодо безперешкодного проведення громадянами зборів, мітингу, походу чи демонстрації, забезпечення громадського порядку, прав і свобод інших людей. Відсутність завчасного повідомлення організаторів мирного зібрання про його проведення ставить під сумнів безпеку його проведення, оскільки перешкоджає відповідним органам здійснити заходи щодо безпеки проведення мирного зібрання та громадського порядку, захисту прав і свобод інших людей. На той час ці рішення

відповідали судовій практиці інших адміністративних судів та позиціям Вищого адміністративного суду України, та з огляду на відсутність досвіду оцінки та/або прогнозування загроз проведення мирних зібрань мною були враховані ці позиції.

В подальшому, вже з набутим досвідом, та з врахуванням оприлюднених в 2013 році Рішень ЄСПЛ з цього питання, зокрема у справах «Шмушкович проти України» та «Веренцов проти України», мною були враховані помилки щодо розгляду цієї категорії справ».

Європейський суд з прав людини (далі — ЄСПЛ) у [рішенні](#) від 11.04.2013 у справі «Веренцов проти України» (CASE OF Vyarentsov v. Ukraine) констатував системну проблему національного правового регулювання свободи мирних зібрань. Зокрема, у пункті 32 Суд зазначив, що «...В Україні так і не було прийнято закон, в якому було б визначено механізм реалізації права на свободу мирних зборів. Відповідно до Постанови Верховної Ради України від 12 вересня 1991 р. № 1545-XII «Про порядок тимчасової дії на території України окремих актів законодавства Союзу РСР» залишаються чинними нормативно-правові акти СРСР, які застосовуються у порядку правонаступництва, зокрема Указ Президії Верховної Ради СРСР від 28 липня 1988 р. № 9306-XI «Про порядок організації і проведення зборів, мітингів, вуличних походів і демонстрацій в СРСР...».

Відсутність спеціального національного закону неодноразово визнавалась і на рівні вищих судових інстанцій України. Так, у листі Верховного Суду України від 1 березня 2006 року та в узагальненнях Вищого адміністративного суду України (квітень 2012 року) наголошувалося, що законодавство України не встановлює конкретних строків завчасного повідомлення про проведення мирних зібрань. Хоча стаття 39 Конституції України передбачає обов'язок завчасного сповіщення органів влади, вона не містить чітких часових меж, що зумовлює неоднакову судову практику та створює правову невизначеність.

Відповідно до [статті 11](#) Європейської конвенції з прав людини, свобода мирних зібрань є фундаментальним правом, обмеження якого допускаються лише за наявності сукупності трьох умов:

1. таке втручання має бути передбачене законом;
2. переслідувати легітимну мету (національна чи громадська безпека, запобігання заворушенням або злочинам, захист здоров'я, моралі або прав і свобод інших осіб);
3. бути необхідним у демократичному суспільстві.

Поняття «необхідності у демократичному суспільстві», згідно з усталеною практикою ЄСПЛ, передбачає наявність нагальної суспільної потреби у втручанні та його пропорційність поставленій законній меті. При цьому термін «необхідний» не може ототожнюватися з доцільністю або зручністю для органів влади. Обмеження свободи мирних зібрань допускаються лише за наявності переконливих і вагомих підстав, а державні органи зобов'язані здійснювати індивідуальну оцінку конкретних обставин кожної справи.

ЄСПЛ не обмежується перевіркою формальної добросовісності дій держави, а оцінює втручання з урахуванням усієї сукупності обставин, зокрема того, чи були наведені національними органами підстави релевантними та достатніми, а також чи ґрунтувалися рішення на прийнятній оцінці фактичних даних. Такий підхід послідовно відображений у практиці Суду, зокрема у справах *Gorzelik and Others v. Poland*, *Partidul Comunistilor (Nepeceristi) and Ungureanu v. Romania*, *Magyar Keresztény Mennonita Egyház and Others v. Hungary*.

Ступінь втручання у свободу мирних зібрань має оцінюватися не абстрактно, а в конкретному контексті, з урахуванням характеру заходу, кількості учасників, їхньої поведінки та реальних, а не гіпотетичних ризиків для громадського порядку. Формальні або механічні заборони без такого аналізу не відповідають критерію необхідності у демократичному суспільстві.

У [рішенні](#) «Шмушкович проти України» (п. 37) ЄСПЛ додатково наголосив, що «встановлене законом» у статті 11 Конвенції вимагає не лише того, щоб оскаржуваний захід мав певне підґрунтя у національному законодавстві; він також стосується якості закону, про який йдеться. Закон має бути доступним для зацікавлених осіб та сформульованим з достатньою точністю для того, щоб надати їм можливість - за необхідності шляхом надання відповідної інформації - передбачати тією мірою, що є розумною за відповідних обставин, наслідки, які може спричинити його дія (див., наприклад, рішення від 26 квітня 1979 року у справах «Санді Таймз проти Сполученого Королівства (№ 1)» (*The Sunday Times v. the United Kingdom*) (no. 1), Series A № 30, с. 31, п. 49; «Реквені проти Угорщини» (<...>) [ВП], заява № 25390/94, п. 34, ECHR 1999-III; «Ротару проти Румунії» (*Rotaru v. Romania*) [ВП], заява № 28341/95, п. 55, ECHR 2000-V, та «Маестрі проти Італії» (*Maestri v. Italy*) [ВП], заява № 39748/98, п. 30, ECHR 2004-I).

Таким чином, застосуванню підлягає усталена в практиці ЄСПЛ концепція «трискладового тесту» задля визначення доцільності обмеження передбаченого права на мирні зібрання. «Трискладовий тест» є юридичною конструкцією – засобом для перевірки наявності необхідних умов для обмеження права людини. Це ті умови, виконання яких є обов'язковим для того, щоб виняток з гарантованого ст. 39 Конституцією України права на мирні зібрання був правомірним. Іншими словами – обмеження права на мирні зібрання без застосування трискладового тесту є незаконним і порушує відповідне право особи. Будь-якому обмеженню права на мирні зібрання, як і інших прав та свобод, повинно передувати застосування «трискладового тесту».

Зміст «трискладового тесту» для оцінки відповідності втручання у право людини європейським стандартам правомірності такого втручання охоплює такі критерії, які мають оцінюватися у сукупності: 1) законність втручання; 2) легітимна мета (виправданість втручання загальним інтересам); 3) справедлива рівновага між інтересами захисту права та загальними інтересами (дотримання принципу пропорційності між використовуваними засобами і переслідуваною метою та уникнення покладення на власника надмірного тягаря). Отже, з урахуванням зазначеного, Кандидат під час винесення постанов у справах № 2а-1731/12/1470 та № 2а-5516/12/1470 фактично обмежився формальним посиланням на порушення процедури повідомлення та попередні судові рішення, не здійснивши індивідуальної оцінки конкретних ризиків саме цього мирного зібрання, як того вимагає стаття 11 Конвенції та прецедентна практика ЄСПЛ.

Сам по собі факт порушення процедури повідомлення не може автоматично слугувати достатньою підставою для повної заборони мирного зібрання. ЄСПЛ неодноразово наголошував, що спонтанні або термінові зібрання також підпадають під захист ст. 11 Конвенції та що держава має обов'язок сприяння, а не лише контролю.

У справі № 2а-5516/12/1470 Кандидат, визнавши нове повідомлення «вивертом», фактично ототожнив два різні зібрання, не здійснивши самостійної оцінки нових обставин, чим допустив механічне перенесення попередньої заборони. Навіть якщо захід схожий, організатор той самий — суд зобов'язаний провести нову оцінку необхідності втручання.

Отже, у наведених справах втручання у право на мирні зібрання не відповідає вимогам «необхідності в демократичному суспільстві». Кандидат не здійснив індивідуальної оцінки конкретних обставин кожного нового мирного зібрання, зокрема, не проаналізував реальні ризики для громадського порядку, безпеки чи прав інших осіб, а також не встановив, чи могли такі ризики бути усунуті менш обтяжливими заходами, ніж повна заборона заходу.

2. Кандидат не відповідає критеріям доброчесності та професійної етики за показником **чесність, законність джерел походження прав на об'єкти цивільних прав та відповідність рівня життя задекларованим доходам** (пп. 2 п. 18, пп. 2, 5 п. 21, пп. 1, 3 п. 22 Єдиних показників для оцінки доброчесності та професійної етики судді (кандидата на посаду судді), затверджених рішенням ВРП 17.12.2024 року № 3659/0/15-24).

Кандидат не надав достовірну та відому йому інформацію в деклараціях особи, уповноваженої на виконання функцій держави або місцевого самоврядування, про яку має бути обізнаний, а задекларована вартість майна не відповідає реальній вартості набуття. Право на об'єкт цивільних прав за оплатним договором набуто Кандидатом та членами його сім'ї за ціною, що істотно відрізняється від ринкової вартості, а також не відповідає розміру їхніх доходів, отриманих із законних джерел у періоди, що передують набуттю відповідних об'єктів цивільних прав. Кандидат здійснював витрати, розмір яких не відповідає його рівню життя, задекларованим доходам.

(пп. 4.6., 4.9., 4.10. п. 4, пп. 3.17. п. 3 Індикаторів визначення невідповідності суддів (кандидатів на посаду судді) критеріям доброчесності та професійної етики, ред. 16.12.2020; індикатори 1, 2 переліку індикаторів ВККС і ГРД, які вказують на недоброчесність, затвердженого 09.11.2023).

Відповідно до декларації особи, уповноваженої на виконання функцій держави або місцевого самоврядування (далі — майнова декларація) за 2019 рік 23.05.2019 Кандидат та його дружина набули право спільної сумісної власності на житловий будинок загальною площею 170,2 кв. м та земельну ділянку загальною площею 1 000 кв. м, розташовані у м. Миколаїв.

Кандидат щодо підстав набуття права власності на вказаний житловий будинок у своїх письмових поясненнях у межах права на відповідь зазначив таке:

«Приблизно в 2018 ми дізналися, що неподалік від місця проживання . тривалий час продається великий будинок, який нам сподобався. Протягом півроку вели перемовини про ціну та умови його придбання.

Фінансувати купівлю та облаштування цього будинку вирішили за рахунок продажу двох квартир за адресою: вул. Космонавтів, _____, та за адресою: вул. Терасна, _____.

21.05.2019 батьки дружини _____ та _____ продали свою квартиру за адресою: м. Миколаїв, вул. _____, _____ за 457932 гривень (копія договору додається).

Зазначені гроші _____ . подарувала своїй донці _____ . для подальшого фінансування придбання та облаштування будинку.

22.05.2019 я продав належну мені на праві власності квартиру за адресою: м. Миколаїв, вул. _____, _____, за 856443 гривень (копія договору додається).

23.05.2019 моя дружина _____ . за кошти, отримані від продажу цих двох квартир придбала будинок за адресою: м. Миколаїв, вул. _____, _____, та земельну ділянку 0,1000

га, на якій він розташований, за 906140 (681140+225000) гривень (копії двох договорів додаються).

Після купівлі будинку, до нього переїхали я та моя сім'я: _____ та _____, а також з нами стала проживати бабуся дружини _____.

Батьки дружини переїхали жити до будинку (31/100 частка) за адресою: м. Миколаїв, вул. _____, ____.

Перед купівлею будинку та земельної ділянки проводилася обов'язкова експертна оцінка, про що є посилання у договорах: звіт про експертну оцінку земельної ділянки від 17.05.2019 та звіт про оцінку майна від 17.05.2019, виконані ТОВ «Севен груп плюс».

Окрім оплати за договорами купівлі-продажу продавцю будинку та земельної ділянки, наша сторона несла витрати щодо оплати нотаріальних послуг, послуг ріелторів, експертної оцінки та інших організаційних питань, пов'язаних з укладанням всіх цих трьох правочинів з продажу двох квартир та купівлі будинку.

На момент купівлі будинку, він перебував у належному, придатному для проживання стані та не потребував будівництва чи капітального ремонту.

Разом з тим, у зазначеному будинку довгий час (декілька років) ніхто не проживав, а тому внутрішній інтер'єр будинку потребував осучаснення, проведення косметичного ремонту: заміна шпалер, кухні, часткова заміна вікон, встановлення нового котла опалення, утеплення стін фасаду, облаштування подвір'я, садових доріжок, заборів та ін. Всі ці покращення не є обов'язковими, але є бажаними після купівлі нового житла.

Серед факторів, які впливають на вартість нашого будинку, можу відмітити його несучасний зовнішній вигляд. Цей будинок побудований у застарілому радянському архітектурному стилі 80-х років: біла силікатна цегла та шиферна покрівля.

Також, є специфічним район розташування будинку. Вулиця _____, розташована не у модному котеджному містечку чи спокійному мальовничому місці, а у промисловій зоні, затиснута з різних боків промисловими об'єктами: завод «Зоря-Машпроект», молокозавод «Лакталіс» та Миколаївський морський торговельний порт. Це так званий район «Нафтобаза», район «вулиця Залізнична-Космонавтів», які не є престижними для будівництва та купівлі нерухомості в м. Миколаєві. Сусідство з зерновими та олійними терміналами морського порту перетворює вулиці нашого кварталу у суцільне місце паркування вантажних автомобілів, опікуючих черги до порту, а також впливає на стан повітря.

Також, на вартість будинку могло впливати те, що станом на 2019 рік вулиця навіть не була заасфальтована.

На переконання Громадської ради доброчесності, існує обґрунтований сумнів щодо відповідності задекларованої Кандидатом вартості житлового будинку його реальній ринковій ціні на момент набуття права власності.

Так, Кандидат у своїх у майнових деклараціях вказує вартість житлового будинку у розмірі 681 140,00 грн., що еквівалентно 25 800,00 \$ на момент набуття права власності.

У свою чергу, з урахуванням зазначеного вартість 1 кв. м такого житлового будинку становить орієнтовного 4 000,00 грн. (еквівалентно 151,5 \$).

Відповідно до [інформації](#), розміщеної на сайті онлайн-видання «Миколаївські новини» вартість квадратного метра на вторинному ринку житлової нерухомості у Інгульському районі м. Миколаєва станом на 2019 рік становила 498,00 \$.

На вторинному ринку нерухомості Миколаєва зросли ціни

19.11.2019 12:25

Коментарі:

У Миколаєві зросла середня ціна квадратного метра на ринку вторинної житлової нерухомості.

За рік вона зросла у відносних величинах на 3,4 відсотка.

Про це йдеться у дослідженні аналітичного центру "Олімп Консалтинг".

Рік тому, у жовтні 2018-го, 1 кв. м на «вторинці» Миколаєва коштував \$470. У жовтні 2019-го вже \$486.

УСІ МАТЕРІАЛИ НА ТЕМУ

Нерухомість

- Інгульський - \$498,
- Заводський - \$489,
- Корабельний - \$456.

По районах, у жовтні-2019:

- Центральний - \$502,

Порівняно з вереснем ціни зросли на 0,20% -0,22%.

Объявление закрыто Google

Объявление закрыто Google

Отже, з урахуванням наведеної інформації, вартість житлового будинку площею 170,2 кв. м у цьому районі м. Миколаєва мала б становити 84 759,60 \$.

У свою чергу, у соціальній мережі Facebook розміщено [оголошення](#), датоване 20.03.2019, щодо продажу житлового будинку загальною площею 170 кв. м, розташованого по вул. в Інгульському районі м. Миколаєва, вартістю 85 000,00 доларів США. Зазначена вартість є пропорційною ринковій вартості об'єктів нерухомого майна в цьому районі м. Миколаєва.

На підставі аналізу майнової декларації Кандидата, його письмових пояснень, а також даних щодо ринкової вартості житлової нерухомості в Інгульському районі м. Миколаєва за 2019 рік, у Громадській ради доброчесності виникають обґрунтовані сумніви щодо достовірності задекларованої вартості житлового будинку загальною площею 170,2 кв. м.

Кандидатом у майновій декларації вказана вартість будинку у розмірі 681 140,00 грн. (еквівалент близько 25 800,00 \$), що значно нижче від орієнтовної ринкової вартості з урахуванням середньої вартості квадратного метру на вторинному ринку нерухомості Інгульського району, яка у 2019 році становила близько 498 \$ за 1 кв. м.

З розрахунку ринкової вартості квадратного метру в розмірі 498 \$ загальна ринкова ціна будинку площею 170,2 кв. м мала б складати приблизно 84 759,60 \$, що підтверджується архівним оголошенням про продаж аналогічного будинку на вул. за 85 000,00 \$.

Таким чином, задекларована Кандидатом вартість житлового будинку суттєво не відповідає реальній ринковій вартості нерухомого майна у відповідному районі м. Миколаєва станом на 2019 рік.

У свою чергу, виникає обґрунтований сумнів щодо наявності у Кандидата достатніх грошових коштів для придбання житлового будинку із земельною ділянкою за реальною ринковою ціною.

Якщо врахувати, що ринкова вартість будинку становить 85 000,00 доларів США, що за середнім курсом 2019 року еквівалентно 2 196 400,00 грн, та додати вартість земельної ділянки у розмірі 225 000,00 грн, загальна сума становить 2 421 400,00 грн.

При цьому задекларований дохід Кандидата та членів його сім'ї у 2019 році становив 2 310 131,00 грн, що є меншим за необхідну суму для придбання будинку з земельною ділянкою за ринковою вартістю. Крім того, будь-які задекларовані Кандидатом заощадження (грошові активи) на кінець 2018 року відсутні.

Таким чином, наявних коштів недостатньо для здійснення такої покупки навіть без урахування витрат на проживання.

Купівля об'єктів нерухомості за очевидно суттєво заниженою ціною свідчить про недотримання Кандидатом вимоги закону про надання достовірної інформації під час декларування. Такі дії є несумісними з критеріями доброчесності, які передбачають чесність, відкритість та прозорість поведінки судді як у професійній, так і в приватній сфері.

Відповідно до статті 3 Кодексу суддівської етики суддя має докладати всіх зусиль до того, щоб, на думку обізнаного та розсудливого стороннього спостерігача, його поведінка була бездоганною.

Крім того, підпунктом 3.1 Бангалорських принципів поведінки судді від 19 травня 2006 року, схвалених Резолюцією Економічної та Соціальної Ради ООН від 27 липня 2006 року № 2006/23 (далі – Бангалорські принципи), визначено, що суддя повинен демонструвати поведінку, бездоганну навіть з точки зору стороннього спостерігача.

Згідно з підпунктом 4.2 Бангалорських принципів постійна увага з боку суспільства покладає на суддю обов'язок прийняти ряд обмежень, і, незважаючи на те, що пересічному

громадянину ці обов'язки могли б здатися обтяжливими, суддя приймає їх добровільно та охоче. Поведінка судді має відповідати високому статусу його посади.

Такі дії створюють обґрунтовані сумніви у доброчесності судді, оскільки свідчать про викривлення інформації щодо власних активів, можуть бути спрямовані на приховування незаконного збагачення або ухилення від пояснення джерел походження коштів, порушують суспільну довіру до судді.

Відповідно до пункту 10 частини сьомої статті 56 Закону суддя зобов'язаний підтверджувати законність джерела походження майна у зв'язку з проходженням кваліфікаційного оцінювання або в порядку дисциплінарного провадження щодо судді, якщо обставини, що можуть мати наслідком притягнення судді до дисциплінарної відповідальності, викликають сумнів у законності джерела походження майна або доброчесності поведінки судді.

За змістом роз'яснень, наведених у Коментарі до Кодексу суддівської етики, затвердженому рішенням Ради суддів України від 4 лютого 2016 року № 1, доброчесна поведінка судді має торкатися всіх сфер його життя, зокрема матеріальної (майнової) сфери. Обов'язок судді бути поінформованим про матеріальні інтереси тісно пов'язаний з його законодавчо закріпленим податковим і антикорупційним обов'язком зазначити у декларації відомості про доходи, наявне майно та зобов'язання фінансового характеру, як свої, так і членів сім'ї.

Європейський суд з прав людини (далі – ЄСПЛ) у рішенні у справі «Джоджай проти Албанії» (заява № 15227\19) зазначив, що за наявності «попередніх висновків» про сумнівність походження статків посадової особи тягар доведення «протилежного» може бути переведений на саму посадову особу (пункт 347 цього рішення). Водночас «нездатність обґрунтувати законність джерела, використаного для придбання або створення майна» може мати наслідком звільнення посадової особи та позитивну заборону такій особі обіймати державні посади.

Отже, у справі «Джоджай проти Албанії» ЄСПЛ дійшов висновку, що перевірка особистих або сімейних статків судді може не мати часових обмежень, а тягар доведення може бути покладений на самого суддю, і це не є втручанням у приватне життя чи порушенням права на справедливий суд.

У пункті 97 рішення у справі «Занза проти Албанії» Європейський суд з прав людини підкреслив, що суддя зобов'язаний обґрунтувати висновки та довести правомірність і законність джерел походження майна.

Ураховуючи наведене, є підстави для висновку про те, що Кандидат не доклав належних зусиль до того, щоб, на думку розсудливої, законослухняної та поінформованої людини, його поведінка була бездоганною, та не вжив належних і достатніх заходів для того, щоб бути обізнаним про майнові інтереси членів своєї сім'ї та антикорупційні обов'язки.

Так само, заниження вартості придбаного майна у декларації є проявом недоброчесної поведінки, що підриває авторитет правосуддя та суперечить стандартам професійної етики судді. Така особа, на переконання ГРД, не може вважатися такою, що відповідає критеріям доброчесності та професійної етики.

Додатково надаємо Вищій кваліфікаційній комісії суддів України інформацію, яка сама по собі не стала підставою для висновку, але потребує пояснення з боку Кандидата.

1. Кандидат у своїй майновій декларації за [2018](#) рік у розділі 11 «Доходи, у тому числі подарунки» тричі задекларував дохід у розмірі 1,00 грн як спадщину, при цьому джерелом доходу вказав Аналогічний дохід у розмірі 1,00 грн як спадщину Кандидат задекларував один раз у майновій декларації за [2020](#) рік та один раз за у майновій декларації [2021](#) рік.

На переконання Громадської ради доброчесності, ці обставини потребують додаткових пояснень з боку Кандидата, зокрема щодо обґрунтування розміру доходу, отриманого у спадщину.

Додатки:

1. Звернення у межах забезпечення Громадською радою доброчесності права на відповідь від 13.01.2026 № 04-130126;
2. Пояснення кандидата в межах права на відповідь.

Координатор Громадської ради доброчесності
(підписано електронним цифровим підписом)

